

Pro-Palæstina demonstranterne har erobret det offentlige rum

Af Gunnar Lind Haase Svendsen

"Jeg ved godt, at B.T. er et selverklæret højreorienteret medie, der bakker op om Israels krig, uanset hvor mange civile der dræbes. Men jeg synes alligevel, at det er utroligt, at B.T. bruger sin tid på at lede efter lydbider med nogle enkelt demonstranternes dumme slagord, i stedet for at dokumentere den enorme opbakning til de civile palæstinensere, der bliver bombet, sultet og fordrevet af Netanyahu's regering."

(Pelle Dragsted citeret i Politik, 24. august, 2025)

Sensommer på strøget

"Sensommer på strøget", hed det i en Gnags sang. "Fest og halløj på Århus' strøg." "Så meget smil om øjet". Ikke stor digtning – men jo, det er faktisk hyggeligt at gå en tur på gågaden i Aarhus en lørdag sensommerdag i godt vejr. Men ikke mere! Pro-Palæstina demonstrationerne har indtaget de danske byer. Weekend efter weekend.

En lørdag eftermiddag for tre uger siden fik jeg og min kone selv syn for sagn. Pludselig fyldtes hele gågaden af demonstranter. Mest muslimer. Og mange unge. En helt flodbølge. Der blev hamret på trommer, så man troede sig hensat i et eller andet fordums primitivt stammesamfund. En 'forskriger' med mikrofon skreg slagordene, der dundrede op gennem

gågaden. Uhyggelige primærskrig, der blev besvaret af hoben. Forskriger med kraftig accent: "Boycot Israel!" Kor: "Boycot Israel!" Forskrigeren: "Free free Palestine!" Kor: "Free free Palestine!" Forskriger: "From the river to the sea!" Kor: "From the river to the sea!" Forskriger: "Palestine will be free!" Kor: "Palestine will be free!" En infernalsk larm. Og et uhyggeligt syn.

Et øjeblik tidligere havde gågaden været fyldt af unge kærestepar, børnefamilier, handlende, folk der nød solen på bænke. Nu flygtede alle over hals og hoved ind i butikkerne. Som så mange andre tog vi tilflugt i Salling. En ung kvinde foran os stønnede: "Hold kæft, hvor de larmer." Folks gode humør var borte. Slagordene blev ved med at runge i vores ører. Ingen politibetjent var i sigte. Vi følte os helt i disse militante, evigt krænkede og selv gode skrigeres vold.

Alle dukkede hovederne. Alle undgik øjenkontakt med denne hær af fanatiske sidste dages hellige med flag, keffiyeh og skilte. Ingen ønskede at provokere dem. For her var der tydeligvis ingen plads til demokratisk dialog. Her fandtes der ingen selvrefleksion. Ingen tvivl. Ingen nuancer. Her fandtes kun en blandt flokdyr religiøs pligt til med vold og magt at

påtvinge andre sine holdninger. Derfor forekom det snarere at være en magtdemonstration end en demonstration. Det føltes truende. Intimiderende. Tribalistisk. Islamistisk. Og meget udansk.

Humanismen har sejret ad helvede til

Det er måske politisk ukorrekt at sige det højt, men pøbelvælde har erobret det offentlige rum i Danmark. Når borgere og ordensmagt blot ser passivt til, bekræftes disse magtdemonstrationer i, at de har ret. Og de bliver mere og mere insisterende. Mere aggressive. Stærkere i troen. Mere selvbevidste. Mere selvretfærdige og selvgoede. Mere højhellige. Mere overbeviste om deres ret til at påtvinge andre deres holdninger – og potentielt straffe dem, der ikke ønsker at dele deres holdninger. Og de bliver frækkere og frækkere, når de ingen push-back får. Demonstrationerne bliver voldsommere og voldsommere. Vi ser denne tendens overalt i vestlige lande med store, muslimske immigrantgrupper.

Nogle steder fjerner man dem ved hjælp af tåregas eller vandkanoner, fx i Tyskland, Frankrig, Italien, Schweiz og England. Men i lille, tolerante Danmark går den altid. Her har humanismen i sandhed sejret ad helvede til. Ingen gør noget. Journalister tier. Forskere tier.

Præster tier. Virksomhedsledere tier. Politikere skrider ikke til handling.

Forsamlingsfrihedens grænser

Jeg argumenterer naturligvis ikke for, at der ikke må afholdes demonstrationer i Danmark. Vi skal bevare vores forsamlings- og ytringsfrihed. Grundlovens § 79 om forsamlingsfrihed siger, at ”borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede. Offentlige forsamlinger har politiet ret til at overvære. Forsamlinger under åben himmel kan forbydes, når der af dem kan befrygtes fare for den offentlige fred.”

Men hvad angår pro-Palæstina demonstrationerne, *er* de faktisk til fare for den offentlige fred. De er nemlig ikke blot til gene for folk og trafik. Med slagord som ”From the river to the sea”, ”Death to the IDF” og ”Globalize the intifada” bidrager de til at oppiske en stemning mod herboende jøder og deres institutioner, der af den grund – på skatteborgernes regning – skal have politibeskyttelse døgnet rundt.

Pro-palæstinenserne kommer på den måde til at udgøre et gadens parlament. Et minoritetsvælde, der ødelægger det for alle os andre og således fratager os, majoritetsbefolkningen, vores frihedsrettigheder. 1. maj taler og grundlovstaler boycottes og ødelægges. Sportsbegivenheder spoleres. Musikarrangementer politiseres. Jødiske butikker og virksomheder risikerer at blive angrebet.

Aggression, intimidering og erobring af det offentlige rum kan tilsyneladende betale sig i Danmark. Alle dukker hovedet. Ingen gør noget. Det sender et tydeligt signal til resten af befolkningen: I er ikke beskyttet af staten. Her findes der ingen ordensmagt. Free Palestine demonstranterne nyder borgerfriheder – men de nægter andre disse friheder. De vil befri – men deres metode er at intimidere andre og påføre tvang. At indføre et meningsstyran.

Og hvad *er* det egentlig, pro-palæstinenserne vil have, vi danskere skal gøre? Det er i grunden ikke vores konflikt. Alle disse magtdemonstranter burde egentlig bosætte sig i de palæstinensiske områder – eller tilstødende områder – og der bedrive deres aktivisme i forsøget på at skabe en varig fred. Men naturligvis er det mere bekvemt for dem helt risikofrit at udbrede deres hadske og løgnagtige budskaber i Danmark, verdens andenstørste, humanistiske stormagt (efter Sverige).

Apati og eftergivenhed er et døende samfunds sidste dyder

Man siger, at apati og eftergivenhed er et døende samfunds sidste dyder. Sådanne demonstrationer ville aldrig tillades i samfund præget af lov og orden – som i Østeuropa. Det afspejler et moralsk sammenbrud i en lang række vestlige lande, forværret af politikere, der følger politiske modestrømninger og anerkender en palæstinensisk stat, som ingen ved, hvad er, og hvordan skal regeres på en civiliseret måde. Disse bakkes så igen op af følgagtige journalister, præster, kunstnere, 'eksperter', meningsdannere, repræsentanter for ngo'er.

Den danske stat er blevet for svag og venlig. Apatisk. Eftergivende. Du kan nærmest tillade dig alt i det offentlige rum. Humanismen herhjemme har med andre ord sejret ad helvede til! Resultatet kan hurtigt vise sig at blive en eskalering, som vi ser det i Storbritannien. Social uro og – i værste tilfælde – borgerkrigs-lig-nende tilstande. Det er trist at opleve.